

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové, soudce Mgr. Martina Lachmanna a soudkyně Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D. v právní věci

žalobkyně: **V. T. H.**, st. příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupené Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
sídlem Příkop 834/8, Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o žádosti žalobkyně o udělení povolení k trvalému pobytu podané dne 24. 7. 2014

takto:

- I.** Žalovaný **je povinen** do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku vydat rozhodnutí o žádosti žalobkyně o udělení oprávnění k pobytu podané dne 24. 7. 2014.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni do 30 dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 10 228,- Kč k rukám právního zástupce žalobkyně, Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podanou dne 12. 6. 2015 domáhá, aby soud žalovanému uložil vydat do 30 dnů od právní moci rozsudku rozhodnutí o žádosti žalobkyně o udělení povolení k trvalému pobytu podané dne 24. 7. 2014.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. S.

2. Žalobkyně v podané žalobě namítla, že dne 24. 7. 2014 na Zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji (dále jen „**zastupitelský úřad**“) osobně podala žádost o povolení k trvalému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Lhůta pro vydání rozhodnutí podle § 169 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), v trvání 180 dnů marně uplynula a rozhodnutí o žádosti doposud nebylo vydáno.
3. Žalobkyně proto dne 22. 4. 2015 podala ke Komisi pro rozhodování ve věcech cizinců (dále jen „**Komise**“) žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), o které Komise rozhodla usnesením čj. MV-65199-2/SO-2015 ze dne 13. 5. 2015 tak, že se návrhu nevyhovuje s tím, že podle konstatování Ministerstva zahraničních věcí ČR žádost žalobkyně nebyla zastupitelskému úřadu nikdy doručena.
4. K této argumentaci žalobkyně uvedla, že se dne 24. 7. 2014 na základě objednání v systému Visapoint, identifikační číslo 3097291, společně se zástupkyní, zvolenou pro zastoupení a přítomnost při podání žádosti, dostavila na pracoviště zastupitelského úřadu za účelem podání žádosti o pobyt. Zde předala osobně, v místnosti k tomu zastupitelským úřadem určené, pracovníkovi zastupitelského úřadu žádost, včetně všech náležitostí a plné moci právního zástupce. Žalobkyně doplnila, že po převzetí žádosti pracovníkem zastupitelského úřadu, kdy tento vyplněnou žádost porovnal s registrací v systému Visapoint, jí bylo sděleno, že *„účel dlouhodobého pobytu, který je uveden v žádosti, je odlišný od účelu dlouhodobého pobytu pod kterým byla žadatelka zaregistrována v systému visapoint“*. Žalobkyně doplnila, že jí pracovník zastupitelského úřadu dále sdělil, že z tohoto důvodu nemůže zastupitelský úřad žádost přijmout a formulář žádosti i s přílohami jí vrátil zpět. Takto postupoval, přestože se žalobkyně i její zmocněná zástupkyně dožadovaly, aby si zastupitelský úřad žádost ponechal i přes chybné vyplnění žádosti v kolonce č. 15 – účel pobytu na území.
5. Žalobkyně na vysvětlení svého postupu uvedla, že pro občany Vietnamu se prostřednictvím systému Visapoint uplatňuje omezení počtu žádostí o dlouhodobý či trvalý pobyt za účelem společného soužití rodiny a to tak, že jsou stanoveny tajné kvóty na množství občanů Vietnamu, kterým bude umožněno podat žádost o sloučení rodiny a na základě těchto kvót pak systém Visapoint umožňuje registraci k podání žádosti. Bez registrace není občanovi Vietnamu na zastupitelském úřadu podle žalobkyně umožněno podání žádosti o pobyt či dlouhodobé vízum. Z důvodu tohoto omezení žalobkyně nebyla schopna dlouhodobě provést svoji registraci k podání žádosti o trvalý pobyt za účelem společného soužití rodiny a podat žádost. Proto ji právní zástupce zaregistroval za účelem podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem vědeckého výzkumu, aby na základě registrace k podání žádosti o pobyt, o který ve skutečnosti neusiluje, dosáhla toho, že bude vpuštěna na zastupitelský úřad. Právní zástupce pak měl vyplnit žádost tak, že žalobkyně žádá o dlouhodobý pobyt za účelem vědeckého výzkumu a zároveň o trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny s tím, že v kolonce žádosti 28 pak bude zachyceno zúžení předmětu řízení podle § 45 odst. 4 správního řádu, a to pouze na žádost o povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny. Právní zástupce do žádosti uvedl jako účel trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny, o který žalobkyně skutečně usiluje, avšak chybně místo dlouhodobý pobyt za účelem vědeckého výzkumu, na který byla provedena registrace, uvedl dlouhodobý pobyt za účelem modrá karta. Tento komplikovaný postup měl jediný účel a to dosáhnout podání žádosti i přesto, že na trvalý pobyt za účelem

sloučení rodiny jsou dlouhodobě obsazeny všechny termíny v systému Visapoint. Žalobkyně z tohoto důvodu nemohla toliko vyplnit žádost o trvalý pobyt a tuto v úřední hodiny na zastupitelském úřadu kdykoli podat, jak předpokládá zákon.

6. Žalobkyně namítla, že bez ohledu na postup pracovníka zastupitelského úřadu, došlo dne 24. 7. 2014 k zahájení řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu, neboť žádost v souladu s § 44 odst. 1 správního řádu došla věcně a místně příslušnému správnímu orgánu, když ji žalobkyně osobně předala pracovníkovi zastupitelského úřadu na podatelnu. Žalobkyně přitom namítla, že zákon nepočítá s tím, že řízení zahájené předáním žádosti věcně a místně příslušnému orgánu je „možno zrušit či jinak „odzahájit“ tím, že správní orgán žádost podateli i přes jeho odpor vrátí“.
7. Žalobkyně dále v žalobě konstatovala, že vycházejí z této úvahy, učinila dne 24. 9. 2014 u žalovaného podání, označené jako odstranění vad žádosti, kdy předala žalovanému jakožto orgánu věcně příslušnému k rozhodnutí o žádosti všechny listiny, podané osobně dne 24. 7. 2014 na zastupitelském úřadu, které jí byly nezákonně vráceny. Žalobkyně doplnila, že formulář žádosti o povolení k pobytu, včetně náležitostí, byl pouhou přílohou odstranění vad žádosti, a žalovanému muselo být tedy jasné, že se nejedná o podání žádosti, ale pouze o doplnění k žádosti již podané zastupitelskému úřadu dne 24. 7. 2014, kterým se žalobkyně pouze snaží napravit vadný postup, kdy žalovaný v důsledku neformálního nezákonného vrácení žádosti nemá žádný spisový materiál, na základě kterého by mohl provést řízení.
8. Žalovaný však podle žalobkyně jednal v rozporu se skutečným obsahem podání, když právnímu zástupci žalobkyně vrátil všechny dokumenty, jakoby se jednalo o novou žádost podanou dne 24. 9. 2014 na pracovišti žalovaného. Žalovaný zcela ignoroval skutečnost, že žádost byla podána žalobkyní osobně již dne 24. 7. 2014.
9. Žalobkyně doplnila, že její právní zástupce proto žalovanému zaslal dne 13. 10. 2014 správní spis zpět spolu s písemným vyjádřením stanoviska k postupu a požádal žalovaného, aby bylo pokračováno v řízení zahájeném dne 24. 7. 2014 osobním podáním žádosti žalobkyně na zastupitelském úřadu. Žalovaný však tento spisový materiál opět vrátil právnímu zástupci žalobkyně s přípisem označeným jako „Vyjádření a vrácení písemností podaných na OAMP“ ze dne 29. 10. 2014, čj. MV-144741-2/OAM-2014.
10. Podle žalobkyně je zřejmé, že žádost osobně podala a řízení bylo zahájeno, protože nezákonné vrácení žádosti ze strany zastupitelského úřadu nemá na již zahájené řízení žádný vliv. Podle žalobkyně je rovněž zřejmé, že žalobkyně učinila vše proto, aby žalovanému vrátila spisový materiál, aby mohl řízení dokončit. Její snaha však byla marná a lhůta žalovaného pro rozhodnutí uplynula.
11. Argumentuje-li Komise v usnesení o nevyhovění žádosti tvrzením Ministerstva zahraničních věcí ze dne 10. 4. 2015, podle kterého žádost žalobkyně nebyla zastupitelskému úřadu nikdy doručena, žalobkyně odkazuje na dopis zastupitelského úřadu ze dne 20. 8. 2014, čj. 1125/2014-HANOI, ve které zastupitelský úřad právnímu zástupci potvrdil, že žalobkyně skutečně osobně žádost na zastupitelském úřadu dne 24. 7. 2014 předložila a na podání žádosti trvala.
12. Žalobkyně odkázala na právní názor vyslovený v obdobné situaci Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 30. 4. 2015, čj. 7 Azs 282/2014 - 48, podle něhož je řízení zahájeno v okamžiku, kdy se občanovi Vietnamu podaří žádost osobně předložit na

Shodu s prvopisem potvrzuje S. S.

zastupitelském úřadu. Podstatné je, aby žádost byla podána na úředním tiskopise a dostala se do dispozice příslušného zastupitelského úřadu. Jiné podmínky, které by vylučovaly zahájení řízení ze správního řádu ani ze zákona o pobytu cizinců nevyplývají. Žalobkyně zdůraznila, že registrace v systému Visapoint není podle Nejvyššího správního soudu zákonnou podmínkou pro zahájení řízení.

13. Se zřetelem k tomu, že žalovanému jakožto příslušnému správnímu orgánu marně uplynula lhůta 180 dnů k vydání rozhodnutí o žádosti, žalobkyně navrhla, aby soud rozsudkem žalovanému uložil vydat do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodnutí ve věci správního řízení o žádosti podané žalobkyní dne 24. 7. 2014.
14. Komise ve svém vyjádření k žalobě ze dne 24. 8. 2015 navrhla, aby soud žalobu zamítl. Zdůraznila, že jediným jejím úkonem v řízení bylo vydání výše označeného usnesení ze dne 13. 5. 2015, čj. MV-65199-2/SO-2015, jímž nebylo vyhověno návrhu žalobkyně na učinění opatření proti nečinnosti. Podotkla, že podle jejího přesvědčení vůbec nejsou splněny podmínky pasivní legitimace ve smyslu § 79 s. ř. s., když byla žalobkyně nesprávně označena za žalovanou, ač není k rozhodnutí o žádosti žalobkyně věcně příslušná. Z tohoto důvodu trvala na zamítnutí žaloby i s ohledem na závěry vyslovené v rozsudku ze dne 4. 11. 2004, čj. 3 Ans 2/2004 - 60.
15. V podání ze dne 9. 9. 2015 žalobkyně uvedla, že v žalobě nesprávně označila osobu žalovaného a navrhla, aby soud podle § 92 odst. 2 o. s. ř. připustil, aby dosavadní žalovaný z řízení vystoupil a na jeho místo vstoupilo Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky.
16. Usnesením ze dne 19. 2. 2018, čj. 10 A 86/2015 - 36, zdejší soud žalobkyni vyzval, nechť do 7 dnů od doručení tohoto usnesení odstraní vady podání tak, že vyjasní, kdo má dle žalobních tvrzení povinnost vydat meritorní rozhodnutí v řízení o žádosti žalobkyně ze dne 24. 7. 2014, tj. jaký správní orgán žalobkyně označuje za žalovaného ve smyslu § 79 odst. 2 s. ř. s. V odůvodnění tohoto usnesení přitom uvedl, že zatímco ve svých žalobních tvrzeních žalobkyně za žalovaného správní orgán, jenž má pravomoc a působnost vydat meritorní rozhodnutí v řízení o žádosti podané dne 24. 7. 2014, označuje Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, v hlavičce žaloby za žalovaného označila Ministerstvo vnitra, Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. Se zřetelem k tomu, že určení žalovaného se v řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 odst. 2 s. ř. s. odvíjí od obsahu žalobních tvrzení, z nichž však není s ohledem na shora uvedené skutečnosti bez dalšího zřejmé, kdo má podle žalobkyně povinnost vydat meritorní rozhodnutí o její žádosti ze dne 24. 7. 2014, musel soud se zřetelem k závěrům vysloveným v rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu žalobkyni vyzvat k odstranění vad podání – v daném případě rozporu v tom, kdo má dle žalobních tvrzení povinnost vydat meritorní rozhodnutí v řízení o žádosti žalobkyně ze dne 24. 7. 2014.
17. Žalobkyně přípisem ze dne 28. 2. 2018 k výzvě soudu sdělila, že dle jejích žalobních tvrzení má povinnost vydat meritorní rozhodnutí v řízení o žádosti žalobkyně ze dne 24. 7. 2014 Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky.
18. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 9. 4. 2018 uvedl, že se o žádosti žalobkyně o udělení trvalého pobytu dozvěděl dne 26. 3. 2018, kdy byl žalovaným v této věci zaveden spis a kdy také žalovaný zahájil řízení s žalobkyní, a to pod čj. OAM-04102/TP-2018, a to na základě dokumentů, které měl žalovaný dispozici.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. S.

19. Žalovaný doplnil, že téhož dne žalobkyni vyzval k odstranění vad žádosti – doložení zákonem stanovených dokladů potřebných k žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu za účelem společného soužití s rodiči (fotografie, doklad o zajištění ubytování, doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, doklad potvrzující účel pobytu na území, doklad obdobný výpisu z evidence Rejstříku trestů ČR). K odstranění vad žádosti, resp. doložení náležitostí, žalovaný poskytl žalobkyni lhůtu 35 dnů od doručení výzvy.
20. Žalovaný dále uvedl, že téhož dne zaslal žalobkyni rovněž výzvu k poskytnutí součinnosti při opatrování podkladů pro vydání rozhodnutí (a to zejména k poskytnutí součinnosti při zajišťování podkladů pro vydání rozhodnutí o žádosti – konkrétně – k předložení dokladu o její nezaopatřenosti).
21. Současně žalovaný poznamenal, že dne 26. 3. 2018 vydal usnesení, jímž žalobkyni určil lhůtu 35 dnů od doručení usnesení k odstranění vad žádosti, které jsou uvedeny ve výzvě, a řízení na uvedenou dobu přerušil.
22. Žalovaný konstatoval, že provádí nezbytné úkony ke zjištění skutečného stavu ve věci žalobkyně. Uvedl, že po doložení všech potřebných podkladů bude zjišťovat, zda žalobkyně splňuje podmínky, které stanoví zákon pro udělení povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Žalovaný podle svého přesvědčení koná nezbytné úkony k tomu, aby mohl ve věci žalobkyně zodpovědně rozhodnout. Z popsáných důvodů žalovaný navrhuje zamítnutí podané žaloby. Žalovaný současně předložil správní spis.
23. Ze správního spisu a z podkladů předložených žalobkyní soud zjistil následující, pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
24. Dne 25. 7. 2014 se žalobkyně obrátila na zastupitelský úřad s žádostí o sdělení k podání žádosti žalobkyně ze dne 24. 7. 2014 o udělení povolení k pobytu na území ČR. Přípisem ze dne 20. 8. 2014, čj. 1125/2014 - HANOI, zastupitelský úřad žalobkyni sdělil, že se žalobkyně (spolu s její zmocněnou zástupkyní) dostavila dne 24. 7. 2014 na zastupitelský úřad „*k podání žádosti o udělení víza za účelem k povolení k pobytu*“, aniž by byla řádně registrována v systému Visapoint. Zastupitelský úřad v tomto směru uvedl, že žalobkyně „*byla v systému Visapoint zaregistrována k podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem vědeckého výzkumu (číslo registrace 3097291) a na zastupitelském úřadu předložila žádost o dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání na území ve zvláštních případech (tzv. modrá karta)*“, a proto „*nebyl pracovník ZÚ oprávněn tuto žádost přijmout*“. Žalobkyně byla poučena o správné rezervaci v systému Visapoint a o důsledcích chybně vyplněné registrace, resp. úmyslného uvedení nepravdivých údajů v registračním formuláři. Současně zastupitelský úřad v předmětném přípisu výslovně uvedl, že „*zmocněná zástupkyně žadatelky se pouze dožadovala nabrání žádosti i přes chybnou rezervaci v systému Visapoint*“.
25. Podáním ze dne 24. 9. 2014, označeným jako „*odstranění vad žádosti*“, žalobkyně předala žalovanému kromě jiného vyplněný formulář žádosti o povolení k pobytu spolu s dalšími poklady podanými dle jejího tvrzení dne 24. 7. 2014 na zastupitelském úřadu, které jí byly zastupitelským úřadem vráceny.
26. Žalovaný spolu s přípisem ze dne 6. 10. 2014, čj. MV-133814-1/OAM-2014, doručeným žalobkyni dne 7. 10. 2014, žalobkyni předmětné dokumenty vrátil s tím, že předmětnou žádost nelze podat jinak než osobně
27. Žalobkyně zaslala dne 13. 10. 2014 předmětné písemnosti zpět žalovanému spolu s podáním „*Vyjádření stanoviska účastnice řízení k postupu správního orgánu*“. Žalovaný tyto

Shodu s prvopisem potvrzuje S. S.

písemnosti opět vrátil žalobkyni spolu s přípisem ze dne 29. 10. 2014, čj. MV-144741-2/OAM-2014, označeným jako „*Vyjádření a vrácení písemností podaných na OAMP*“, v němž žalovaný kromě jiného uvedl, že žádost žalobkyně byla dne 24. 7. 2014 příslušným pracovníkem zastupitelského úřadu odmítnuta.

28. Usnesením Komise ze dne 13. 5. 2015, čj. MV-65199-2/SO-2015, nebylo vyhověno návrhu žalobkyně na provedení opatření proti nečinnosti žalovaného ze dne 22. 4. 2015, neboť bylo zjištěno, že žalovaným nebylo ve věci žádosti zahájeno žádné pobytové řízení týkající se žalobkyně.
29. Městský soud v Praze věc posoudil následovně.
30. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, se může žalobou domáhat toho, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo vydat osvědčení.
31. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že ochrany proti nečinnosti se lze úspěšně domáhat tehdy, jestliže správní orgán nevydal rozhodnutí ve věci samé nebo nevydal osvědčení, přičemž tak neučinil přesto, že k vydání byl povinen. Obecně platí, že povinnost správního orgánu vydat rozhodnutí či osvědčení nastává v rámci řízení, které již bylo zahájeno. Správní řízení může být zahájeno na žádost, nebo z moci úřední.
32. Mezi účastníky řízení je v posuzované věci sporným, zda bylo řízení o žádosti žalobkyně o vydání oprávnění k trvalému pobytu řádně zahájeno dne 24. 7. 2014.
33. Při posuzování této otázky vycházel soud z ustanovení § 44 odst. 1 správního řádu, podle něhož je řízení o žádosti zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení, došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. Ve správních řízeních lze pro formu podání žádosti využít všech způsobů uvedených v ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu, tj. písemně, ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem, případně dalšími způsoby, je-li potvrzeno, popřípadě doplněno, některým z uvedených způsobů ve lhůtě pěti dnů. Pro zahájení řízení o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu však platí několik výjimek. Podle ustanovení § 169 odst. 13 zákona o pobytu cizinců cizinec, který není uveden v právním předpise vydaném podle ustanovení § 182 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců (Vietnamská socialistická republika mezi tyto státy patří), je povinen požádat o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu pouze na zastupitelském úřadu ve státě, jehož je státním příslušníkem, případně ve státě, jenž vydal cestovní doklad, jehož je cizinec držitelem, nebo ve státě, ve kterém má cizinec povolen dlouhodobý nebo trvalý pobyt. Nesplní-li cizinec tuto povinnost, řízení o žádosti není zahájeno a zastupitelský úřad věc usnesením odloží, přičemž usnesení pouze poznamená do spisu. Další omezení vyplývá z ustanovení § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců, podle něhož žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně. Zastupitelský úřad však v odůvodněných případech nemusí na splnění této povinnosti trvat.
34. V projednávané věci ze spisového materiálu vyplývá, že dne 24. 7. 2014 žalobkyně osobně na zastupitelském úřadu podala na předepsaném tiskopise žádost o udělení oprávnění k pobytu. O uvedeném závěru svědčí jednak obsah přípisu ze dne 20. 8. 2014, čj. 1125/2014 - HANOI, v němž zastupitelský úřad žalobkyni k její žádosti potvrdil, že se žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. S.

(spolu s její zmocněnou zástupkyní) osobně dostavila dne 24. 7. 2014 na zastupitelský úřad k podání žádosti o udělení povolení k pobytu, a současně potvrdil, že se žalobkyně prostřednictvím své zástupkyně domáhala nabrání žádosti i přes chybnou rezervaci v systému Visapoint. Současně plyne uvedený závěr z obsahu přípisu žalovaného ze dne 29. 10. 2014, čj. MV-144741-2/OAM-2014, označeného jako „*Vyjádření a vrácení písemností podaných na OAMP*“, v němž žalovaný explicitně potvrdil, že žádost žalobkyně byla dne 24. 7. 2014 příslušným pracovníkem zastupitelského úřadu odmítnuta.

35. Argumentuje-li tedy Komise v usnesení o nevyhovění žádosti o učinění opatření proti nečinnosti tvrzením Ministerstva zahraničních věcí ze dne 10. 4. 2015, podle kterého žádost žalobkyně nebyla zastupitelskému úřadu nikdy doručena, sdílí soud přesvědčení žalobkyně, že tento skutkový závěr je v přímém rozporu se závěry plynoucím z označeného přípisu zastupitelského úřadu a označeného přípisu žalovaného.
36. S ohledem na uvedené má zdejší soud za to, že žalobkyně osvědčila svá žalobní tvrzení, že dne 24. 7. 2014 osobně podala k tomu věcně a místně příslušnému správnímu orgánu (zastupitelskému úřadu ve státě, jehož je státní příslušnicí) žádost o udělení oprávnění k pobytu, a učinila tak na předepsaném formuláři.
37. Žalovaný ostatně tyto skutkové závěry ve svém podání nezpochybnil, když v rámci své procesní obrany toliko sdělil, že řízení o podané žádosti zahájil až dne 26. 3. 2018, kdy se o podané žádosti dozvěděl. Uvedené tvrzení je však v přímém rozporu s důkazními prostředky předloženými žalobkyní, z nichž vyplývá, že žalovaný se o tom, že žalobkyně žádost o udělení trvalého pobytu podala dne 24. 7. 2014, dozvěděl již v roce 2014, kdy (jak bylo uvedeno výše) přípisem ze dne 29. 10. 2014, čj. MV-144741-2/OAM-2014, označeným jako „*Vyjádření a vrácení písemností podaných na OAMP*“, žalovaný výslovně potvrdil, že žádost žalobkyně byla dne 24. 7. 2014 příslušným pracovníkem zastupitelského úřadu odmítnuta.
38. Městský soud v Praze nemá se zřetelem k těmto skutkovým závěrům sebemenších pochybností o tom, že žalobkyně učinila všechny kroky a splnila všechny výše identifikované zákonné povinnosti pro zahájení řízení o žádosti o udělení oprávnění k pobytu.
39. Nad rámec uvedeného zdejší soud pro úplnost doplňuje, že na závěr o řádném zahájení řízení podáním žádosti k tomu věcně a místně příslušnému správnímu orgánu nemohla mít vliv žalovaným dříve použitá argumentace o nikoli řádné registraci žalobkyně v systému Visapoint.
40. Při posouzení této právní otázky zdejší soud refleктоval závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 30. 4. 2015, čj. 7 Azs 282/2014 - 48, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*je nerozhodné, že účastnice řízení podala žádost formálně jako přílohu jiné žádosti. Naopak podstatné je, že byla v souladu s § 70 odst. 1 zákona o pobytu cizinců podána na úředním tiskopise a dostala se do dispozice příslušného zastupitelského úřadu. ... Jiné podmínky, které by vylučovaly zahájení řízení, ze správního řádu a ani ze zákona o pobytu cizinců nevyplynou. Pokud jde o stěžovatelem namítanou nezbytnou registraci v systému Visapoint, tato není podle Nejvyššího správního soudu podmínkou pro zahájení příslušného správního řízení. Tento systém funguje na principu elektronických úředních hodin a plní pouze funkci organizační. Registrace v tomto systému tudíž není zákonnou podmínkou pro zahájení řízení*“ (pozn. zvýraznění doplněno).

Shodu s prvopisem potvrzuje S. S.

41. Městský soud v Praze neshledal žádného důvodu odchýlit se od tohoto právního názoru i v nyní posuzované věci. Uzavřel-li totiž Nejvyšší správní soud, že registrace v systému Visapoint není podmínkou pro zahájení řízení o žádosti, pak nutně nemůže být takovou podmínkou za žádných okolností ani soulad obsahu registrace do tohoto systému a obsahu podávané žádosti.
42. Žalobkyni nelze za této situace podle zdejšího soudu vyčítat (nadto pak na této okolnosti stavět závěr o nepodání žádosti, resp. nezahájení řízení), že vědomě zvolila takový postup při podání žádosti, kterým usilovala o překonání administrativní překážky nemající oporu v zákoně, a že se, jak bylo prokázáno i obsahem přípisu zastupitelského úřadu ze dne 20. 8. 2014 domáhala „nabrání“ své žádosti i přes zastupitelským úřadem konstruované závěry o vadách v procesu registrace do systému Visapoint.
43. Skutečnost, že v nyní posuzované věci je na rozdíl od věci řešené Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 7 Azs 282/2014 zjištění naplnění podmínek osobního podání žádosti k tomu příslušnému zastupitelskému úřadu založeno nikoli na tom, že žádost byla přílohou stížnosti (jako je tomu typicky v jiných případech řešených správními soudy), ale na žalovaným nezpochybněném obsahu výše označených přípisů, nemůže na uvedeném závěru ničeho změnit. V obou případech je totiž evidentní, že se žádost na předepsaném tiskopisu v určitý okamžik dostala do sféry správního orgánu věcně a místně příslušného k podání této žádosti.
44. Lze tedy uzavřít, že podáním žádosti o oprávnění k pobytu dne 24. 7. 2014 bylo řízení o podané žádosti zahájeno, ačkoliv žalobkyně nebyla k podání této žádosti řádně registrována v systému Visapoint. Úkon zastupitelského úřadu, kterým byla žádost žalobkyně „odmítnuta“, resp. kterým pracovník zastupitelského úřadu žádost spolu s přílohami žalobkyni vrátil, nebyl způsobilý již jednou zahájené řízení ukončit ani vyvolat jiné procesní následky.
45. K tvrzení žalovaného, že se o žádosti podané v tomto řízení dozvěděl teprve dne 26. 3. 2018, kdy zahájil řízení a žalobkyni vyzval k odstranění vad žádosti a doložení dalších podkladů a současně předmětné řízení přerušil, zdejší soud doplňuje, že uvedené tvrzení je nejen v přímém rozporu s důkazními prostředky předloženými žalobkyní (srov. výše bod 37 tohoto rozsudku), ale současně je pro posuzovanou věc irrelevantní, neboť to je podle § 165 písm. j) zákona o pobytu cizinců právě žalovaný, kdo řízení o žádosti podané již dne 24. 7. 2014 vede.
46. Jelikož bylo prokázáno, že řízení bylo dne 24. 7. 2014 řádně zahájeno, má žalovaný povinnost v zákonné lhůtě vydat rozhodnutí ve věci samé. Na tom nic nemění ani skutečnost, že dle § 169 odst. 13 zákona o pobytu cizinců se žádost podává zastupitelskému úřadu. Vztah mezi zastupitelským úřadem a žalovaným lze přirovnat ke vztahu mezi správním orgánem I. stupně a odvolacím správním orgánem v řízení o odvolání. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2015, čj. 2 As 198/2015 - 20, za celé odvolací řízení včetně řádného postoupení odvolání a spisového materiálu správním orgánem I. stupně je procesně odpovědný orgán odvolací. V řízení o vydání zaměstnanecké karty je tedy analogicky za průtahy v celém řízení procesně odpovědný žalovaný, což výslovně potvrdil Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 9. 3. 2016, čj. 1 Azs 281/2015 - 34, bod 18. Z citované judikatury plyne, že žalobkyně k obraně svých práv zvolila správný procesní postup.

47. Městský soud v Praze tedy považuje za najisto postavené, že řízení o žádosti žalobkyně o udělení oprávnění k trvalému pobytu bylo řádně zahájeno osobním podáním žádosti žalobkyni zastupitelskému úřadu dne 24. 7. 2014, přičemž za řádný průběh řízení a vydání rozhodnutí nese od té doby odpovědnost žalovaný.
48. Na uvedeném závěru nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že žalovaný usnesením ze dne 26. 3. 2018, čj. OAM-04102-5/TP-2018 MV-36586-3/OAM-2018, řízení o podané žádosti přerušil. Z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu v tomto směru totiž jednoznačně plyne, že pokud k přerušení správního řízení došlo až po té, kdy lhůta pro vydání rozhodnutí správního orgánu již uplynula, nemá toto následné přerušení za následek obnovení lhůty pro rozhodnutí správního orgánu, a tudíž ani nijak neovlivňuje výše vyslovené meritorní závěry ke zjištěné nečinnosti žalovaného (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2013, čj. 5 Ans 4/2012 - 20, č. 2871/2013 Sb. NSS).
49. Podle § 169 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se rozhodnutí o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu vydá ve lhůtě 180 dnů ode dne podání žádosti. Tato lhůta uplynula již dne v roce 2015, avšak žalovaný rozhodnutí doposud nevydal – je tedy nezákonně nečinný.
50. Žalobkyně se pokusila domoci nápravy prostřednictvím žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu, avšak její žádosti nebylo vyhověno.
51. Z výše uvedeného plyne, že žaloba je důvodná. Proto soud podle § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalovanému vydat rozhodnutí ve věci samé, a to ve lhůtě 60 dnů od právní moci rozsudku, tedy lhůtě odpovídající třetině lhůty, kterou pro tento typ rozhodnutí stanoví § 169 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Tuto lhůtu soud považoval v posuzované věci s ohledem na shora popsané skutkové okolnosti (podání žádosti již v roce 2014, přerušení řízení usnesením žalovaného ze dne 26. 3. 2018 spolu s výzvou k odstranění vad žádosti ve lhůtě 35 dnů) za přiměřenou.
52. O podané žalobě rozhodl soud se souhlasem účastníků řízení bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 věta první s. ř. s.)
53. Výrok o nákladech řízení vychází ze skutečnosti, že žalobkyně byla v řízení plně úspěšná, a tak jí oproti žalovanému náleží náhrada nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalobkyně předně uhradila soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč. Další náklady žalobkyně tvoří odměna advokáta za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení ve věci a podání návrhu ve věci samé. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč. Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon. Odměna advokáta tak činí 6 800 Kč a DPH ve výši 21 % (1 428 Kč), celkem tedy 8 228 Kč. Spolu se zaplaceným soudním poplatkem tedy žalobkyni vznikly náklady ve výši 10 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. S.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. 4. 2018

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. S.